

свѣта ли е изгиналъ-и не знаа / самси не съмъ ли оглушалъ“ ... и пр.

Повтаряне на едни и сѣщи думи и изрази, за да се внуши известна мисълъ или чувство. Примѣритѣ сѣ въ голѣмо изобилие. (Вижъ за това и въ статията на Н. Сакжзова „Музикалностъ въ поезията на Яворова“.)

Ритмично противопоставяне или антитеза, която се срѣща твърде много у Яворова и разкрива душевната му раздвоеностъ и дисхармония: азъ всичко съкрушихъ — *но* ти стоишъ несъкрушима; азъ всичко угасихъ, *но* ти стоишъ неугасима; върни се, облако невѣренъ... *Но* облакъ лази, расте...“ и пр.; да бѣше моръ, да бѣше чума... *а* то градушка ни удари, *а* то порой ни мжтенъ влѣче...; деньтъ се раждаше срѣдъ шумъ, *а* ти сама, *а* ти умираше; зората ти е, казахъ, мрежа златни думи, / *но* вечеръта настѣпва срѣдъ потопъ отъ глуми“ и пр.

Симетрични ритмични фигури: стихотворението „Къмъ върха“ е раздѣлено на две части — първата обгрѣща началнитѣ четири строфи, при които всѣка нова каточели се издига все по-високо надъ по-предишната и съответствува на постепенното издигане къмъ върха; втората частъ обгрѣща само последната строфа — достигането на върха. Всѣка строфа е раздѣлена сѣщо на две части, отъ които първата е кратка и има характеръ на енергично насочване, призивъ: „Нагоре къмъ върха! (I частъ). И глѣхне далече задъ пѣтника“... и пр. до края. И това се повтаря въ всички строфи. Сѣщо

Мене ми е странно — ето те предъ менъ;
мене ми е жадно — гледамъ те плененъ...